

liumi üzenet nemcsak „beteljesíti” a zsidó „várakozást”, hanem messze túlszárnyalja azt. „Jézus igénye — ez egyúttal személyének a történeti kutatás eszközei számára hozzáférhetetlen, de a hit számára sem racionálisan feloldható „titka” — és az isteni „igazolás”, melyet feltámadása jelent, repesztette szét a zsidóság kereteit. Ezért lett a tanítványok kicsiny seregéből és Jézus „híveiből” gyülekezet, ez pedig több, mint az idők árjában elsüllyedő irányzat vagy szekta. Ezért találta meg a feleletet a vallásos keresés kérdéseire az egész antik világ a kereszténységben” (455. lap).

Kovács Károly könyvét mindvégig élvezettel olvassuk. Lendületes stílusában csupán a protestáns szóhasználat archaizmusa (kegyesség, bűneset, váltság; no meg a keresztény-kereszténység állandó visszatérése) zavaró egy kicsinykét a katolikus olvasó számára. A bőséges név- és tárgymutató lehetővé teszi azt, hogy az alaposan dokumentált munkát amolyan bibliai lexikonnak is használhassuk. Kovács könyve szerencsésen kiegészíti Dr. Szőrényi Andor *A Biblia világa* c. fontos művét, amely nem annyira az általános bevezetőre, hanem inkább a különleges bevezetőre (az egyes újszövetségi könyvek megvilágítására) helyezte a fő hangsúlyt. Dicséret illeti Molnár József nyomdáját is a szép kiállítáért.

Szabó Ferenc

Szabó Ferenc, Isten barátai. Hitünk korszerű bemutatása. Róma, 1969. 120 old.

Szabó Ferenc legújabb könyvében rövid és áttekinthető formában tárgyalja a keresztény hit alapvető igazságait. Könyvét elsősorban a mai fiataloknak szánta. Feleletet akar adni azokra a nehézségekre, amelyek a gyermekes vallási elképzelések és a modern (tudományos) szellemiség ütközéséből születnek. A hit igazságairól van tehát szó, ami azonban nem elmélet, hanem élet. A könyv legnagyobb érdeme éppen az, hogy mindenütt kiemeli a hit egzisztenciális dimenzióit. A hitet nem elvont tanrendszerként mutatja be, hanem mint az élő, küszködő, az igazságot kereső és vég-eredményben minden tettében szeretetre sóvárgó ember személyes feleletét azzal az Istennel szemben, aki önmagát Jézus Krisztusban mint személyes szeretetet nyilatkoztatta ki. Alap gondolata: a kereszténység személyes életközösség Istennel. A keresztények Isten barátai, mint a könyv címe is mondja. — E kis könyv tartalmilag két főrésze oszlik. Az első rész, melynek címe „Tudom kinek hittem”, három, a hit alapjait érintő kérdést tárgyal. Bemutatja azt az utat, amely elvezet a személyes Istenben való hithoz. Ezt követően kifejti, hogy a keresztény hit nem a magányos embernek a viszonya az Istenhez, hanem közösségben, az egyházban fejlődik és fejlődik ki. A harmadik fejezet a keresztény hit történeti alapjaival foglalkozik és kiemeli, hogy a „hit Krisztusa” azonos a „történeti Jézussal”. A második rész „Mit kell hinnünk” cím alatt sorra veszi az Apostoli Hitvallás ágazatait. A szerző biztos kézzel válogatta ki azokat a szempontokat, melyek ma különösen is fontosak, és így a könyv kis terjedelme ellenére jól megalapozottan fejti ki a Credo igazságait.

Weißsmahr Béla

J. Laplace SJ: *Le Prêtre à la recherche de lui-même*, Éd. du Chalet, Lyon, 1969, 300 lap.

Az ma már mindenki előtt világos, hogy a papság válságban van. Ez a válság súlyos, hiszen végső elemzésben a hit válsága. De rá kell mutatni a baj okaira és keresni kell az orvoslást is. Bizonyos szempontból a pap mai krízise csupán a modern világgal szembenálló Egyház krízisének megnyilatkozása, vagy még továbbmenőleg: a modern ember krízise. A pap a maga módján éli meg válságban sodródó korunk problémáit.

Körülbelül a fenti mondatokban lehetne összefoglalni a jezsuita J. Laplace remek könyvének tételét. „A pap, keresve önmagát”: maga a cím jelzi a vállalkozást. Megmutatni a válságban sodródó papoknak, miképpen élhetnek autentikus életet mint emberek, hívők és papok; egyszóval: miképpen találhatják meg önmagukat, elvesztett